

استقبال از فوتبالیست های ایران

امیرفیض - حقوقدان

در تصویری که رسانه ها انتشار داده بودند، استقبال ایرانیان از فوتبالیست های ایرانی توجهم را به اظهاراتی که میرحسین موسوی در زمان نخست وزیری اش درباره ورزش گفته بود جلب کرد.

میدانید اظهارات افراد ویا ادعا هائی که دارند تنها موقع عمل است که واهی و دروغ بودن آن به اثبات به دور از تردید میرسد و همچنین است که وقتی در میدان عمل قرار گرفت میتواند معیاری برای فهم و شعور گوینده و بیشتر مریدان گوینده باشد.

براین قاعده معمول بسراغ اظهارات میرحسین موسوی که یک چیزهائی مبهم درخاطرم بود رفتم و خوشبختانه بدستم آمد.

تصویری که از استقبال فوتبالیست ها منتشر شده (وارونه بودن پرچم را نگاه کنید)

میرحسین موسوی در هنگام نخست وزیری ملاقاتی داشت با سرپرست تربیت بدنی آن سال و گفت:

«جامعه ورزشی ما باید سرنوشت خودش را پیوند بزند با حرکت امت حزب الله در خیابان ها و نماز جمعه ها آنوقت است که یقین دارم که جامعه ورزشی خواهد درخشید > (۲۰ آبان سال ۱۳۶۱)

«ورزش را باید نوعی در کشور مطرح کنیم که در حوزه مبانی مذهبی و حیطه سیاسی قرار گیرد»

(موسوی در هیئت دولت سال ۶۳)

جایگاه افسوس کجاست

جایگاه افسوس متوجه موسوی و امثال او نیست در تمام جوامع احمق کم و بیش یافت میشود ولی جایگاه افسوس وقتی هویدا میشود که گروهی که لاقل احمق

شناخته نمیشوند به مریدی موسوی درمیآیند و بند سبز را به علامت مریدی یک احمق بنمایش درمیآورند. اینکه ورزش چه ارتباطی به امت حزب الله دارد سوالی است که باید از سبزی ها کرد خاصه از اعلیحضرت که تنها کسی بوده هستند که خودشان سپرسوالات واستیضاحات متوجه میرحسین وسبزی کاری های اومعرفی فرمودند.

حکیم مولوی بیتی دارد که وصف الحال اعلیحضرت است:

زاحمقان بگریز چون عیسی گریخت صحبت احمق بسی خونها بریخت

تصویری از مراسم استقبال از فوتبالیست ها در فرودگاه تهران